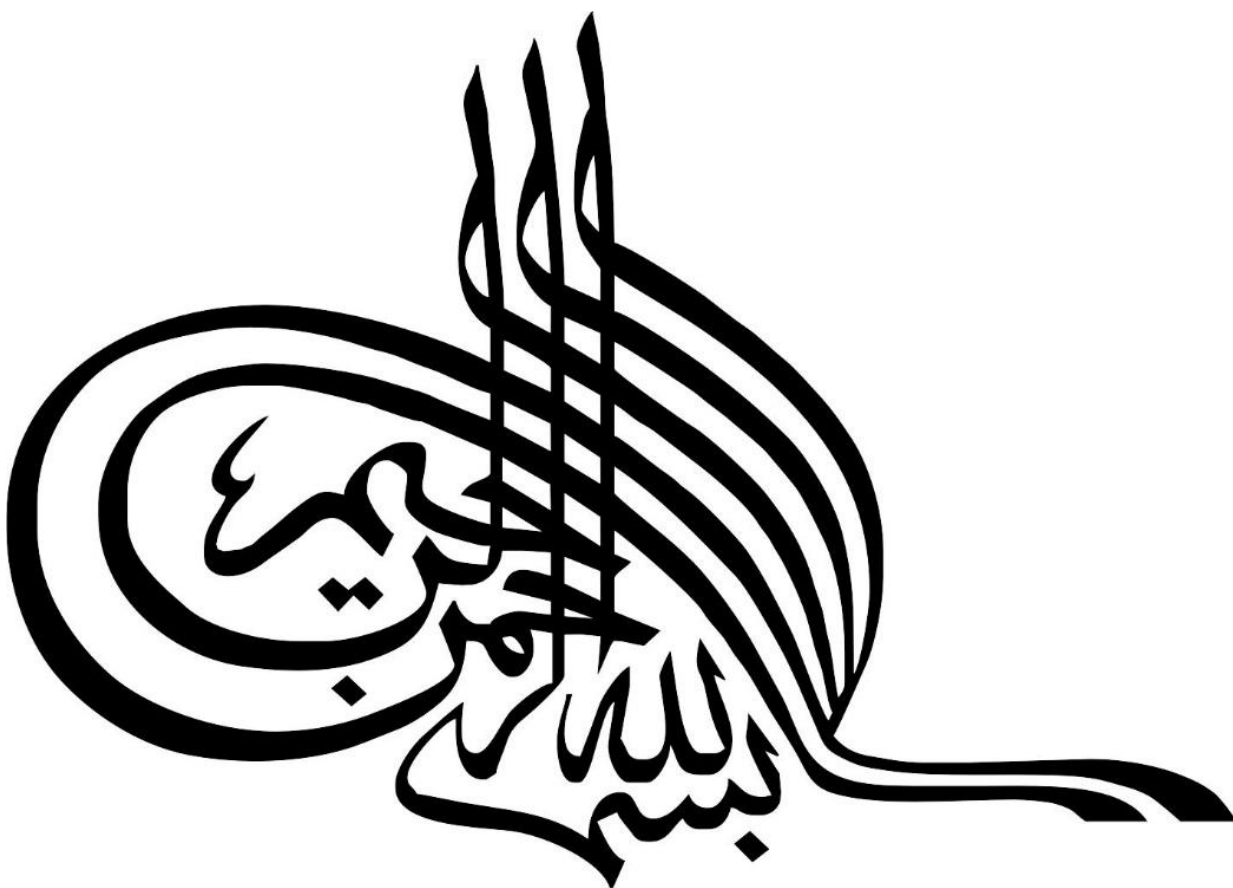

د کتاب پیژندنه

|||||

د کتاب نوم : پایکوب

لیکوال : عبدالباري جهاني

پایکوب شاعر

پایکوب د ښاغلي عبدالباري جهاني دويمه شعري ټولگه ده، چې لومړۍ ځل په پېښور او دوه ځله نور په کوټه کې چاپ شوې ده، تر دې وړاندې د ښاغلي جهاني ورکه مېنه نومې شعري ټولگه خپرې شوې ده، چې زيات ښکلي شعرونه يې په کې راغلي وو، تر پایکوب وروسته مو ښاغلی جهاني د سباوون په تمه نومي کتاب په لوستلو خوشحالي او تر هغه وروسته يې شپېلۍ خپره کړه. چې په دې کتاب کې يې هم خپله هنري ځلا موږ ته راښوولې وه.

جهاني په اوسمهالې پښتو شاعرۍ کې يو بېساری نوم او دنگه ښکلا ده، چې خلک يې ياغي او باغي شاعر هم گڼي، هغه که د مسافرت پر کړاوونو ژرېدلې دی، د زاهد د زهد او پرهېزگاري بندونه يې هم نړولي او هغې نړۍ ته يې پناه وړې ده، چې سپينې ورېځې د پرښتو کورونه، غرونه د جلال او غرور سمبول او اوښکې د مظلومانو ستره وسيله وي، چې سترزبرځواکونه هم له پښو غورځوي.

د ده له شاعرۍ او ښکلي تخیل سره زيات کسان مينه لري او تل به يې د راډيو له څپو يا هم خپرونو څخه د ده شعرونه لوستلي او اورېدلي وي، دا دی د اکثرو مينه والو دعا پوره شوه او اوس مو پایکوب د انټرنېټ نړۍ ته هم دننه کړي، چې موږ ټول يې په مينه مينه هرکلی کوو.

په دې هيله چې د ښاغلي جهاني د شعر مينان د هغه له شعرونو خوند واخلي، موږ دا کتاب په انټرنېټ کې ږدو، هيله ده چې د مينه والو د ذوق تنده ماته کړي.

په درناوي

د ټول افغان سمبالوونکي

غزل

په ژوند مي نصيب نه سوې جنازې ته دي درځم
د يار د وصل خياله هديرې ته دي درځم
يوه تشه وعده يې د ځوانۍ په بيه غواړم
سوالگر نه يم آسمانه چي کاسې ته دي درځم
منم چي تر منزله يې سکر وتي دي کرلي
دا لار په ما ودانه ده کوڅې ته دي درځم
يوه لحظه دي مخ له رقيبانو پټومه
لمبې خاموشه نه سې تماشې ته دي درځم
دا ستا د ميني اور دی چي محفل رنگينومه
پانوس رنگه بلېږم بدرگې ته دي درځم
اختيار يې له اقرار سره جوړه را څخه يو وړ
يو نذر د خليل يمه چرې ته دي درځم
سنگسار مي رسوا نه کړي مېځانې د خلوتونو
يو شور لا جوړومه غرغړې ته دي درځم
د هوښ پر لارو نه دی جهاني منزل د وصل
جنونه ځان تيار که زولنې ته دي درځم

ويرجينا / 3/1/1993

پايكوب

زموږ يې لاسونه په گناه ولړل
دوى د زنار غوټې شلولې راته
موږ يې د جام نوبت په خُم واپراوه
دوى د دوږخ نارې وهلي رات

زموږ د مستې نارې آسمان ته خټې
ساقې سپگړاب د تېرو زېږونو کاوه
زاهد د سترگو تر کونجو کتله
ده لا حساب د گناهونو کاوه

دوى لا خبرې د کوثر کولې
موږ د خيالي جنت قصرونه وران کړل
دوى يې په تشو پيالو وغولول
موږ يې د ميو ډک ځمونه وران کړل
دوى په کوډل کي وزرونه خلاص کړل
موږ ته زندان د الوتلو نه و
دوى له نري بارانه وتښتېدلى
موږ ته سپلاډ د ټينگېدلو نه و
موږ د آزادو الوتو په خاطر
دلته قفس کي وزرونه مات کړل

چا د زندان پنجرې ماتي کړلې
چا په سوکونو کي لاسونه مات کړل
موږ د يوې مستي شېبې په خاطر
ځان د گر داب و بد مستی ته ورکئ
د دې اوږده مړاوي ژوندون عوض مو
يوه گړۍ و پايکوبۍ ته ورکئ

1975 مارچ

غزل

پيالي نسکوروم دي تشومه خو دي نه
نصيبه بدلوم دي قبلومه خو دي ن
تقديره زولني دي د جانان تر کوڅې وږمه
زندانه نړوم دي تېرومه خو دي نه
ازل مي لېونتوب دی له نامه سره کرلی
گرېوانه څيروم دي ټولومه خو دي نه
د سر سودا منمه خو چي سر ټيټو ل غواړي
قاصده ستنوم دي ورلېږمه خو دي ن
خالق مي ککړۍ سجدي ته نه ده پېدا کړې
تنديه ماتوم دي لگومه خو دي نه
ياغي يم د فرياد دپاره نه يمه راغلی
آسمانه کنگوم دي ژړوم خودي نه
د غره پر ژبه غواړم د شيريني د نوم ذکر
جنونه پاروم دي ويدومه خو دي نه
زخمونه د حبيب دي د طبييت کوڅې ته نه ځم
پرهاره شوړوم دي رغومه خو دي نه
چې هر محراب ته ځمه ستا جلوه پکي بليږي
د يار د تصوير خاله هېرومه خو دي نه

چي شمېر د جهاني د گناهونو باندي كيږي

زاهده پندوم دي خپلومه خو دي نه

واشنگټن ، 92 _ 27 _ 12

اسحق ننگيال ته

دهغه د ماضي پاڼه شعر په جواب کي

يو خاموش پېغام مي مات کړل

د اوږدو خيالو لارونه

تر غوږونو يې راتېر کړل

خو اشنا غوندي رغونه

خوبولي سترگي موږم

يو نغمه مي تر غوږ کيږي

په رگو کي ويني ناڅي

د زړه مراندي مي شرنگيږي

دا ته څوک يې چي کرې مي

په مړه وينه کي سندرې

لټوې مي وينوې مي

په رگونو کي بڅري

دا ته څوک يې چي لونې مي

په سينه کي سره اورونه

ستنوې مي د زړه کور ته

د عمرو تللي خيالونه

دا ته څوڪ يې چي لا وينې
په دښتونو كي لښكري
لا دي گرځي په رگو كي
د تاريخ زړې خبري
دا ته څوڪ يې چي لاستايې
زما د لوړو غرونو څوكي
لا غوړو ته در رسيږي
ملالۍ ميوندي كړيكي
دا ته څوڪ يې چي لا مست يې
د پرون په زړه وينه
لا دي اوس هم زرغونيږي
په كوگل كي نوې مينه
لا په شپو كي درسره دي
زموږ د ننگ ياغي خوبونه
لا دي څاڅي له قلمه
ناويلي تعبيرونه
ستړي روح ته مي را رسي
له تيارو نه ستا رغونه
تخنوي مي ويده وينه
ستا شعرونه ستا نظمونه
دلته وينمه له ورايه

ستا د خيال ياغي وزري
د زمان په کړلېچونو
له توپان سره ډغري
زيره ژبه دي جارېرم
د ماضي پانه مي وایه
خېبرونه ميوندونه
راته ستايه را ته ستايه
ماته هم بڅري راوړه
لېر مي نظم ته اور ورکه
لېر مي پا څگوه چي خوځو
لېر ما هم په چينغو سرکه
زه يې وينم چي لاهو ده
د قسمت په توپانو کي
پنگه بنگه بېړۍ درومي
لاره باسي په څگپو کي
زه يې وينم چي پرې اوري
لکه غشي تندرونه
هره خوا ورته اړم دي
د ازل وحشي موجونه
زه يې وينم چي ماتېږي
لوی موجونه لکه غرونه

د قسمت ساحل ته لنډ سول

د پېړۍ سترې مزلونه

ما لیدله چې فلک ته

خپل موجونه توپاني سول

د تقدیر څخه لار ورکه

تدبیرونه یې یاغي سول

د شفق له پلوشو نه

را څرگند سول رباتونه

د امید پر مزله اوږي

جرسونه کاروانونه

خو زما سیوری پکې نسته

نا اشنا ښکاري گامونه

زه له ځانه پردی سوی

بېگانه مگي دي خیالونه

ویرجینا ، 90 _ 6 _ 12

غزل

سَمانه بيا لکه چي نوي افسانې جوړوې
چي سر پر سر مي پرهارونه پر سينې جوړوې

که دي مجنون د تورو زلفو رابللی نه يم
وايه حلقه پر حلقه چاته زولنې جوړوې
خوني منگول دي شاهدي د فيصلې ورکوي
د غمازانو په خوله ولي بهانې جوړوې
شيخه آخر به سي رسوا د مېفروش پورونه
ترڅگو به پټي په خلوت کي ميخانې جوړوې
در څخه ورکي دي ساقی زما د ازل فيصلې
چي د اغيار دپاره ډکي پېمانې جوړوې

اوبښکي يې ستا له بې فرياده سوځېدلو نه دي
پتنگه ولي په لمبو کي اشيانې جوړوې
له هر قدمه سره ښځ دي فريادي عرضونه
جنونه څو لا په دې لار کي هديرې جوړوې
د جهاني رنځوري شپې د ختمېدلو نه دي
طبيبه ولي رقيبانو ته پلمې جوړوې

افسانه

يو ورځ به زما او ستا د ميني كيسې
لكه خزان را رږولي پانې
لكه زيارت كي ليگدلي سوځيدلي شمعي
لكه ماشومي هيري سوي سلگۍ
د خلكو هيري وي او وړي به وي
د زمانې توندو وحشي بادونو
د دغه سيند پر غاړه
د دغي گاري ترڅنگ
چي همېشه د يوه بل په غېږ كي
د زمانې له بدو سترگو ليري
كله كيسې ، كلكه گيلې ، كلكه قولونه كوو
نوري به زموږ د پلونو نخښي نه وي
پېړۍ به تيري وي
او بيا به دلته
د همدې گاري ترڅنگ
د بلي ميني افسانه جوړيږي
او بيا به ستا په شاني ښكلي نازولي نجلۍ
د چا په غېږه كي خوره وړه وي
قسمت به هم لكه چلبازه جادوگره بودۍ
د هر غروب سره وعدې د سباوون وركوي

د سيند پر غاړه به دگاري ترڅنگ

ځي راځي

خو د نيسم سره به

ملگري نه وي زما او ستا زمزمې

10 _ 30 _ 89

ابليس و خندل

خالق دا ښکلې دا رنگينه مخکه
د هسکو غرونو د لعلونو د سيندونو سره
انسان ته وبخښله
او په سينه کي يې ورکېښودله خپله مينه
خو ده په زړه کي د شيطان په لمسه
د سرو او سپينو او د خاورو مينه وروزله
د همدې ميني په خاطر يې د ورور ويني توکړې
د فرشتو له سترگو اوښکي راغلې
او شيطان و مسيدئ
د همدې ميني په خاطر يې اولسونه اېل کړل
د يوه لوی سپه سالار په نوم پوځونه جوړ کړل
مخکي يې لاندې کړلې
جونگري ونړېگدې
د سرو او سپينو خزانې جوړې شوې
سپه سالار له خپله ښاره کلا وگرځول
او د بل ښار د خزانو په طمع وخوځيدئ
توري را و وتلې
چرې په وينو سولې
سرونه و رغړېگدل
کلي لمبه لمبه سول ښار او کوڅو اور واخيستئ

سپه سالار ښځي له ښاره څخه ليري يورې
او په تاوده يې کړل د سود او د سودا کونجونه
کتار کتار ځوانان يې و درول
د ټولو زړونه رپېدل سترگي يې هيښي پاته
او يو گړۍ را وروسته
د لوی پېکشوا په حکم
لکه برگونه د خزان سرونه و رږېدل
فرشتو وژړل شيطان له خوښۍ و نڅېگدئ
پېړۍ پېړۍ د جنگ لمبو ښارونه و سوځول
د بې خبرو د ناپوهو خلکو
د برېگتورو د غښتلو اتلانو
د زمرو په وینو
د غرو لمني د ښارونو کوڅې و رنگېدې
او يوه شپه څه کرغېړني شيطاني وسوسې
د کوم ظالم سپه سالار و زړه ته لار پېدا کړه
فوج يې را وباله لښکري يې راجمع کړلې
او د دښمن د ستر معبد خواته يې مخه کړله
د فرشتو زړونه بيا و رپېدل
او پر شيطان له خوشاليه جامې تنگي سولې
سپه سالار د خوني فوجه سره
په لار کي کلي، درمندونه لوی ښارونه چور کړل

هر څه يې و سوځول
د غرو لمني بيا په وينو سرې سوې
دښتونه و رنگېدل
هديرې ډکي سولې
له ښاره پورته سوې د ښځگو ماشومانو چيغي
او د پوځونو له هېښته مخکې سره تېي سوه
سپه سالار لکه خوني ځناور
سترگي يې سرې وې غړومېدئ له قهره
ايستلې توره د معبد پر لوري و خوځېدئ
او هلته پرې سول پر سجدو باندي پراته سرونه
يو گړۍ وروسته معبد و نږېدئ
د خداي پر مېنه لمبې و څرخېدې
د ليري ليري هيوادونو د بچو سينو کي
د انتقام بڅري وځلېدل
د هر يوه په زړه کي
د تل دپاره د غضب اورونو ځاله وکړه
په آسمانو کي د ملکو ساندي پورته سولې
او د ابليس له کوره راغلل د قاه قاه ږغونه

تصویر

سره د ژمي شپه ده زه ستا له یادونو سره

لکه ماشوم په وړانگو لوبی کوم

ستا د تصویر مخي ته ودرېږم

او دا یوه لحظه دي خپله کمه

هله سینه کي غولیدلی زړگی و خوځېږي

او پردی میني ته ټوپونه وهي

تصویر ژوندی سي سترگي و رپوي

پر شونډو بیا گرځي زاړه قولونه

بیا د سبا د لمر ختو په طمع

شپه تر سهاره شمعي ولگېږي

سترگي سوځي

خو یو ناڅاپه د تصویر له سترگو

د ژوند او میني رڼا وتښتي

قولونه مړه سي

زه او تصویر پاته سو

زه او تصویر پاته سو

او زړه هم نه وهي زاړه ټوپونه

دواړه لاسونه لیوني لاسونه

بې ارادې د تصویر خوا ته ځغلي

تصویر څیري او ژمنی سکروټي

لمبه لمبه كي د كلو خيالونه
لا يې لمبه په سترگو وينمه خاموشه نه ده
لا د تصوير بې نوره سترگي زما پر لور كړې دي
چي په سينه كي مي د زړه په تل كي
ستا له تصويره سره مينه نوې اور بلوي
او په رگونو مي بڅري گډ سي
نور دي تصوير ته هم كتلاى نه سم
يوه لحظه دي خپلولاي نه سم
او دا د ژوند سره ملگري لمبې
دا په رگونو كي ژوندي بڅري
دا د تيارو دا د رڼا ملگري
ستا د خيالونو له محله سره
په تصويرونو روپباري نه كوي

12 _ 3 _ 92

تياره سباوون

رويباره ښنگه سوه د هيلو خونه
چي دي پر شونډو كيسه وړانه سوله
پوه سوم د وصل لاري بندي سولې
زما د نصيب وعده پښېمانه سوله
دا زخمي زيرى به لا څو پتوې
رويباره سترگي دي رازونه وايي
د سحر باد يې جنارې راوړلې
نسيم په سرو سترگو ويرونه وايي

رويباره تاته سباوون ښکارېږي
زما يې دخيال نيمگړي شپې ماتي کړې
ته يې له سترگو نوى زيرى غواړې
زما په لېمو کي يې لښې ماتي کړې
زه د غروب په سترو سرو سترگو کي
د خپل ازل رنځور خوبونه وينم
په الاهو کي وعدې مه راکوه
زه يې پخوا لا تعبيرونه وينم

هغه دي پورته سوې لمبې له کلي
هغه دي وړاني سوې کوڅې د جانان

په لاله زار کي خزان وغوړېدئ
 د گلو ښار ته ورشيوه سول زاغان
 هغه دي ځاځي له شهبازه ويني
 د مطرب گوتو کي نغمې سوځيږي
 ټولۍ ټولۍ فرشتې والوتلې
 فتنې به اوس په ښار کي ونځيږي
 شپه د سهار په غېږ کي وغوړېده
 زريني وړانگي رخصتونه غواړي
 د ښار په منځ کي بلا لنگه سوله
 باج کښي زلميو نه سرونه غواړي
 شېطان خيړنه غاړه هسکه کړله
 پر تورو شونډو يې موسکا پېدا سوه
 د غره پر سر يې وزر وغوړاوه
 د سترگو اور کي يې رڼا پېدا سوه
 رويباره څله مي زگېروي ويدوې
 د زړه په تل کي مي زخمونه ژاړي
 راته امېد د سبا مه راکوه
 خوږمنو سترگو کي خيالونه ژاړي
 دا زما په برخه ليکل سوي اوښکي
 پاس په لېمو کي د ساتلو نه دي
 زما په قسمت کي رسېدلي کوڅې

د ستندلو پرېښودلو نه دي

3 _ 3 _ 93

تنهائي

زما څخه ليري نه سئ خلکو ما يوازی نه کئ

چي زما د شپې زما د تيارو ملگری

زما نابللي زما اغزن خيالونه

پر زړه تياره راوړي

ما زوکلوي ، ما وېروي

او په تيارو کي راته

زاړه دردونه وينوي ، نوي زخمو نه کړي

زه چي يوازي سمه ستاسي په څېر

په وينو سترگ و جنتي خوبونه ، نه گورمه

زه د پاوليو شرنگی نه اورمه

زه په تش لاس کي پيالې نه کړنگوم

زه د بودی په ټال کي نه زانگمه

زه چي يوازي سمه

لويه نړۍ را باندي تنگه سي د قبر په څېر

او بيا اغزن خيالونه

لکه د قبر د چينجيو لښکر

زما په بگې واکو ماغزو خولې لگوي

زما نه ژوندون او سباوون هېروي

ما ته مرگی ماته پرون يادوي

ما ته سايې د جلادانو ښيي
ما ته رانښيي سرې ککړې توري
د چا زخمي زخمي سلگۍ اورمه
او له يو شرک سره فرياد پورته سي
وايمه چيغي کړم گرېوان وشلوم
د خدای دپاره ډېوې ولگوئ
زما څنگه ليري مه ځئ
زما تنهائي ما ته د تيرو شپو کيسې راولي
تللي ياران هيري سايې راولي

او بيا مي اوښکي د نامرادو مينانو په څېر
د وچيدلو نه وي
زه له پرونه تنبېدلی يم
بیرته ورتلونکی نه يم
پرون په خوب کي ليدل نه غواړمه
او چي يوازي سم پرون ته ځمه
زما څخه ليري نه سئ خلکو ما يوازي نه کئ
زه شاعر نه يم چي يوازي سم غزل وليکم
زه مين نه يم چي د زلفو په ټال و زانگمه
زه مطرب نه يم چي خيالي سورونه و شرنګوم
زه چي يوازي سم د تلليو آوازونه اورم

زه چي يوازي سم تيارې وينمه
د خداى دپاره ما يوازي نه كئ
دا ډېوې ولگوئ ماته ډېوې بلي ساتئ
ورجينا ، 92/ نوامبر

جلوه

زه رباب ته مي شهباز يې
زه نغمه يم ته مي ساز يې
زه مقام يم ته مي سور يې
زه آهنگ يم ته آواز يې
ته لمبه يې زه دي شمع
زه پتنگ ته مي پرواز يې
زه مجنون ته مي جنون يې
زه محل ته مي ممتاز يې
ته مي سر د لېونتوب يې
ته زما د جنون راز يې

هم ناظم يې هم مي نظم
ته هم سوز يې هم گداز يې
زه له کومي فنا تبستم
چي انجام ته مي آغاز يې
دا د کومي پيالې بنگ دی
چي نشي پکي مستيري
دا د کومي نغمې شرنگ دی
چي شهباز پکي نخيري
دا د کومي سلگۍ اور دی

چي لمبې پکي ويليري
دومره پوه یمه چي ته يې
هم وجود يې هم جلوه يې
تصویر ستا د جمال زور دی
محفل ستا د لمبې شور دی

واشنگټن ، 1/15/93

غزل

دا ډېر کاره کاته به دي ایمان لره بلاسي
 زاهده هسي نه چي خلوتونو ته دي شا سي
 پرون دي له محرابه پنبې پر بله خوا کړې سوې
 بهرېرم دي کوڅه کي دي لمونځونه نیمه خوا سي
 نیمگړي اشارې دي شېخه سر به سره ساتو
 جنون مي ياغي نه کې کنه چيغي به رسوا سي

سکون دی که توپان دی عقل نه ويني په سترگو
 منزل يې معجزه ده چي مجنون پکي ليلا سي
 مستي ده لېونتوب دی صراحي راسره څرخي
 معذوز یم که له لاسه مي پياله نیمه خطا سي

بېگاه مي سوځېدو ته غلې غلې ژړېدلې
 لمبه خاموشه نه کي چي هستي به مي تالا سي

گربوانه لا يې غواړې د سوالگرو اوښکو لپي
 د سترگو په کچکول کي مي د تمې ځای پيدا سي
 منظور سو جهاني د لېونيو په ټولۍ کي
 نصيبه له زندانه به دي نن پورته غوغا سي

ورجينا ، 2 /12 /93

د سحر وږمې

د مايا انجيلو د انگرېزي شعر پښتو ترجمه د امريکا جمهور رئيس بيل کلينټن د تور پوستي شاعري مايا انجيلو څخه وغوښتل چي د ده د جمهوري رياست د افتتاحيه مراسمو د ورځي په مناسبت يو شعر ورته وليکي . مايا انجيلو يو آزاد شعر ورته وليکئ او په تلويزيون او راډيو کي خپور سو. دې شعر په يو ډول د افغانستان د روانو حالو سره اړخ ولگاوه. نو ما هم هغه پښتو منظوم شکل ترجمه کړ.

گگاره او سيند او يوه لويه ونه
چي شاهدان دي د اوږدو کلونو
او اوس د هر يوه له څنگه سگره
تښتي ښکاريږي د زړو هډونو
د گاري څنگ ته او د سيند پر غاړه
پلونه پټ کړي د زمان گردونو
نن هغه گاره هغه سخته گاره
نارې وهي چي د آدم زامنو
راسئ دا زما پر اوږو ودريرئ
و وينئ ليري ازلي وختونه
خو زما په سيوري کي به نه پټيرئ
دلته به نه لټوئ پټ ځايونه
خالق پيدا کړاست د ملکو په څېر
خو تاسي عمر په تيارو کي تېر کړ

د ورور په وینو مو لاسونه سره کړل
ژوند مو د جهل په شپلو کې تېر کړ

دلته به نه پټوئ تور مخونه
ماته به نه راوړئ خیرن لاسونه

د دې جهان په یوه لیرې کونج کې
د شنو او صافو اوبو سیند بهیري
سیند د زمان ښکلې سندرې بولي
غواړي انسان یې څنگ ته و اوسیري
سندرې وایي خو په وینو ژاړي
په خپلو څنډو کې قتلونه ویني
پر خپلو شنو پر خپلو صافو اوبو
د انسانانو مات هډونه ویني
سیند وایي مه سوځئ وداني خوني
زما پر ښایسته غاړه کورونه جوړ کئ
زما پسته غېږه ستا سي ټولو مال دی
دلته کې و اوسئ ملکونه جوړ کئ
زه به هر وخت په خپل خواږه آواز کې
درته سندرې د زمان بولمه

په خواږه ږغ کي چي خالق را کړی
 کیسې د مینې او انسان کومه
 زه به د هغه وخت سندرې بولم
 چي لا په وینو نه وو سره لاسونه
 د انسانانو پر تنډیو باندي
 نه وه د قتل خونړي داغونه
 د سیند پر غاړه یوې لويې ونې
 په مینه و زنگول شنه ښاخونه
 ویل یې هېر کئ د آدم زامنو
 ژبه مذهب او دا د پوست رنگونه
 راسئ را ټول سئ زما تر سیوري لاندي
 ستاسي دي گاري سیند او شنه برگونه
 یو ځلي سترگي کئ په مینه روڼي
 دغه ښایسته سهار ته ومسپړئ
 یو ځلي هیري کئ زړې دښمنۍ
 د یوه بل په غیږ کي و زنگېږئ
 یو ځل د خویندو او د ورونو په څېر
 په مینه وگورئ او وخنډېږئ
 گاري او ونې او سیندونه خپل کئ
 دا ساره سیوري شنه ښاخونه خپل کئ

د شنو ښاخلو کوډله

لکه ماشوم په لویه لار کې ناست یم

د خاورو کور جوړوم

یوه کلا ورکې هم بله کلا

او د کلا یوه گوښه کې چېرته

د ټولو خلکو له نظره لیرې

د یوې ونې شاته

د شنو ښاخلو کوډله

او د خیالونو په دنیا کې

له غمونو لیرې

د بېلتانه او د جفا نومونه

د خپلې مینې په لمبه سوځوم

در نیژدې کېرم درنه خوله غواړمه

ته هم د سترگو لاندې گورې راته

او په موسکا کې مې در بولې څنگ ته

د دریو څلورو لاریو ډله

زما د خیالونو له نړۍ بېگانه وگړې

د شنو ښاخلو پر کوډل پلونه ایږدي

زما د خيالونو له جنته هديره جوړوي

او بې پروا رهي دي

لا يې د مستو خندا گانو آواز

په غوږو اورم

چي له سره ځگځه

له خپله ځانه بېخبره غوندي

د خاورو کور جوړوم

يوه کلا ورکي هم بله کلا

او د کلا يوه گوښه کي چيرته

د ټولو خلگو له نظره ليري

د شنو ښاخلو کوډله

90/ 9/ 12

د غرور څلى

دا منمه چي مي مينه پښتنه ده
دا منم چي لېونتوب مي ازلي دى
هره شپه مي ستا له خياله سره تېۍ ده
هر يو خوب مي ستا په ياد كي زنداني دى
خو بېرېرم كه دي بل ځكلي جواب كړم
دا مغروره ككرۍ به مي ياغي سي
نور به نه پالي سينه د چا يادونه
او زما پلونه به دي لاره كي پردي سي
هسي نه چي مي د شعر معبد وران سي
هسي نه چي دا سجدې مي بېگانه سي
مرور مي له خيالونو سي خالونه
لا مي ماته د نظمونو زولانه سي
ځكه زړه كي نروم د غرور څلى
او خوبونه غولوم ستا په خيالونو
كه ته نه يې نو يادونه خو مي خپل دي
زه مالك يم د ايستلو تصويرونو

د مرغلوړو امېل

د پسرلي په يوه ښکلي سهار
چي غوړېدلي وي پر مخکۀ د مستيو لمن
چي د خزانه بېخبره بلبل
زموږ د کړکۍ مخي ته
په نازولو په نازکو په بېصبره پنځو
د سرو غوټگيو گرېوانونه څيري
د پسرلي په يوه ښکلي سهار
چي شيخ پرې ايښي وي د ذکر کيسه
چي د زاهد پر شونډو گرځي د خيام ترانې
په مرغلينو څاڅکو
پرځي پگړبولي وي غاټول او گلاب
زه به راځم او ستا په غاړه کي به هار اچوم
هغه چي تل دي غوښتئ
هغه چي ډېر دي خوښ و
ستا د خوبونو ستا د هيلو امېل
پرسپين بارځو به دي راتوی سي له خوښيه اوښکي
دانه دانه به رغړي
غېر به دي وغوړيږي
ما به دربولي څنگ ته

خوښي او بېره به دي پاڅي له خوښو سترگو

خوښي د سپينو مرغلرو د هار

او خوښي زما د ليدو

بېره مرموزه بېره

د بېلتانه خبري

د جدايي اندېښنه

غېر به دي و غوړېږي

ما به در بولې څنگ ته

خوزه به ليري يمه

د تندرېغ به دي راويښه کي له خوبه څخه

او زما پر قبر به باران اورېږي

89/ 24/ 9

د مور چل خوانه

خوانه دا څوک يې چي گولۍ اوړوې
د خپل نيکه او د ابا پر کلي
دې هديره کي دي خپلوان پراته دي
څوک يې پرون څوک يې پخوا وېشتلي
بيا غاړه کۍ د مردکيو ډکه
بيا دي اوږې له راکتونو درنې
بيا د اهار تېري مورچل ته درومي
بيا دي پر سترې مخ را ماتي خولې
بيا لکه باز پر لوړو څوکو گرځې
بيا دي ميدان ته سترگي سرې نيولي
پر کومو مخکو به مرمۍ اوړوې
کومي خوانۍ دي په قسمت ليکلي
دلته چي ته پر ماشه گوته اېږدې
هلته له مخکي نه اوړونه زېږي
ستا د گوليو د باران له وهمه
اوس پر دښتونو غوټۍ نه سپرېږي
له هري لويشتي جنازې را پاڅي
د مرگي چيغو کلی کور اخيستی
پر شنو جلگو باندي دودونه گرځي

ځوانه خبر سوې کابل اور اخیستی
 د خدای دپاره ځوانه مه اوروه
 د خپل ابا پر مېنه سره اورونه
 پرېږده وراره دي د ابی غېږه کي
 و ویني گرم او ماشوم خوبونه
 پرېږده چي بیا دا سوځېدلي دښتي
 د پېغلو ځنیو ته گلونه راوړي
 د غم له ساندو ستړي سوي کوڅې
 بیا اتینو ته ډولونه راوړي

پرېږده چي بیا د شنه آسمان پر لمن
 سپوږمۍ ته ستوري اېږلونه راوړي
 بیا د آدم رباب نغمې ویني کړې
 د میني خوب ته تعبیرونه راوړي
 بلا دي واخلم مېړنیه ځوانه
 پرېږده مورچل دا د خونیاو ځالی
 دا ستا د پلار ستا د ټبر قاتلان
 دا د رهنزو لوټمارانو ټولی

ستا د ښادی د غلیمانو زړونه
 په تباھيو باندي نه سړيږي

دا د پردیو پر کاسو لوی سوي

زموږ بېگانه په وینو نه مریږي

پرېږده چي سره کي د قدرت لېوني

په بېگناه وینو خیرن لاسونه

ته له مورچله گولی مه اوروه

خُوانه واری دي سم کاره برېتونه

ورجینا، 2 / 11 / 93

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library